

**Κείμενο που μοιράζεται από την
“ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ στο
χώρο Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφιακών
Ειδών”**

*να γνωριστούμε, να συζητήσουμε,
να λειτουργήσουμε συλλογικά και αλληλέγγυα*

Συνάδελφοι, συναδέλφισσες,

Σας απευθυνόμαστε με αυτό το κείμενο για να μοιραστούμε μαζί σας ορισμένες σκέψεις για τα ζητήματα που όλους μας απασχολούν. Ας δούμε κάποια ερωτήματα που ο καθένας από εμάς έχει κατά νου: Πώς διαμορφώνεται η νέα πραγματικότητα στη χώρα; Τι θα γίνει με τα εργασιακά δικαιώματα, τους μισθούς, τις συμβάσεις, τις εργασιακές συνθήκες; Θα προχωρήσουν τα πράγματα προς όφελος του λαού και των εργαζομένων ή όλα θα προσκρούουν στα θέλω των εργοδοτών και της Τρόικας, που τώρα βαφτίστηκε «Θεσμοί»; Τι πρέπει να κάνουμε εμείς ως εργαζόμενοι: να περιμένουμε ή να κινητοποιηθούμε; Πώς πρέπει να κινητοποιηθούμε; Με ποια εργαλεία; Τα σωματεία μπορούν να παίξουν κάποιο ρόλο στον αγώνα για την ικανοποίηση των αναγκών μας; Το σωματείο στον κλάδο μας, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής (ΣΥΒΧΑ) πώς μπορεί να γίνει μαζικός και αποτελεσματικός;

Η κυβέρνηση άλλαξε, τα προβλήματα παραμένουν

Η αρχική ευφορία που υπήρχε λίγο μετά τις εκλογές («Επιτέλους ξεκουμπίστηκαν!»), καθώς και η διάθεση να κάνουμε κάτι (συλλαλητήρια στο Σύνταγμα και σε πολλές ακόμη πόλεις) αντικαταστάθηκαν από τον πεσιμισμό και την αίσθηση της αδυναμίας («Δεν μπορούμε να κάνουμε και πολλά... Οι πιέσεις είναι μεγάλες»). Παράλληλα κυριαρχεί κλίμα χαμηλών προσδοκιών, μειωμένων απαιτήσεων («και λίγα να κάνουν ευχαριστημένοι είμαστε», «ας πάρουν κάποια μέτρα, έστω το ελάχιστο...έστω για επιμέρους πράγματα»). Μπορεί όμως η

ζωή μας να αλλάξει προς το καλύτερο με μια τέτοια αντιμετώπιση;

Οι προηγούμενοι τα ρήμαξαν όλα με τα μνημόνια και τους εφαρμοστικούς νόμους. Η τωρινή κυβέρνηση –προεκλογικά και τις πρώτες ημέρες μετεκλογικά– υποσχέθηκε πολλά. Όσο περνά ο καιρός όλα τα μινιμάρουν, όλα τα στρογγυλεύουν. Θέλουν να ικανοποιήσουν και τους εργαζομένους και τους εργοδότες και την Τρόικα. Μπορεί όμως να μείνουν όλοι ευχαριστημένοι; Χωράνε δύο καρπούζια στην ίδια μασχάλη;

Άραγε εμείς γιατί παραμένουμε θεατές, εξαντλώντας την ανησυχία μας για τις εξελίξεις στην παρακολούθηση των ειδήσεων και στις πολιτικές συζητήσεις που έχουν φουντώσει αυτή την περίοδο; Είναι καλό που έχουν φουντώσει οι πολιτικές συζητήσεις, αλλά αυτό δεν αρκεί. Χρειάζεται να δράσουμε και να αντιδράσουμε. Ακόμη και αν η κυβέρνηση είχε τη μέγιστη διάθεση να ικανοποιήσει πλήρως τα αιτήματά μας, εμείς οι εργαζόμενοι και τα σωματεία θα έπρεπε να ήμασταν στο δρόμο και να αγωνιζόμαστε. Τώρα που όλα ξαναπαίρνουν στο τραπέζι των αποφάσεων (νομοσχέδια που θα κατατεθούν, ή που δεν θα κατατεθούν) πρέπει να πιέσουμε από την πλευρά μας. Οι εργοδότες και η Τρόικα πιέζουν. Εμείς γιατί περιμένουμε;

Χρειάζεται συνεχής πίεση από την πλευρά μας, για να υπάρξουν μέτρα που θα ικανοποιούν τα εργατικά αιτήματα. Αυτή πρέπει να είναι η στάση μας για όλα τα ζητήματα, για το νομοσχέδιο για τον κατώτερο μισθό (τα 751 ευρώ που έχουν γίνει μπαλάκι), τις συλλογικές συμβάσεις εργασίας, το ζήτημα των απολύσεων, τα μέτρα προστασίας των ανέργων, την κυριακάτικη αργία... Όχι αναμονή, ούτε εναπόθεση εν λευκώ όσων μας αφορούν στα χέρια των υπουργών. Παραφράζοντας τον ποιητή θα λέγαμε, «η ελπίδα δεν θα έρθει από μονάχη της έτσι νέτη σκέτη, αν δεν πάρουμε μέτρα και εμείς».

Υπάρχει ζωή έξω από το ευρώ και την ΕΕ;

Όλους μας προβληματίζουν οι εξελίξεις σχετικά με το χρέος, τους δανειστές, τις δόσεις κ.ο.κ. Η κυβέρνηση, έχοντας διολισθήσει από τις θέσεις για διαγραφή του χρέους και για διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του χρέους, τώρα υιοθέτησε τη θέση της εξυπηρέτησης του χρέους!!! Μας λένε ότι προηγούνται οι ανάγκες του λαού και η αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης και μετά οι δανειστές. Βέβαια, οι δόσεις στο ΔΝΤ πληρώνονται κανονικά, αλλά τα γενναία μέτρα για την ανθρωπιστική κρίση δεν τα είδαμε ακόμη. Τελικά και σε αυτό το ζήτημα ή θα είσαι με τις ανάγκες του λαού ή θα είσαι με τις ανάγκες των δανειστών. Τα δύο καρπούζια.... που λέγαμε.

Αδιαπραγμάτευτη θέση του λαού και προμετωπίδα του αγώνα είναι: ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ - Ο ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥΣ.

Μας προβληματίζουν επίσης οι εξελίξεις σχετικά με το Ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Υπάρχουν θετικές ή αρνητικές συνέπειες για εμάς τους εργαζομένους από τη συμμετοχή της Ελλάδας στην ΕΕ; Τελικά τι σημαίνει ΕΕ; Σημαίνει Τρόικα, μνημόνια, απολύσεις, φτώχεια, αυτοκτονίες ανέργων, παιδιά που πηγαίνουν νηστικά στο σχολείο, συνταξιούχοι χωρίς φάρμακα, επιτήρηση και διάλυση χωρών ολόκληρων... Αυτά είναι τα καλά της ΕΕ, τα οποία μπορεί να φτάσουν μέχρι το φασισμό και τον εμφύλιο πόλεμο, όπως στην περίπτωση της Ουκρανίας; Αν αυτό είναι η ΕΕ, γιατί θα πρέπει ως λαός να είμαστε ευλαβικά προσηλωμένοι σε αυτό το όραμα-απάτη; Δεν υπάρχει άλλος δρόμος; Μα μέσα από την ΕΕ δεν υλοποιήθηκε τα τελευταία 40 χρόνια το μοντέλο ανάπτυξης της Ελλάδας που τώρα κατέρρευσε; Ο «ευρωπαϊκός προσανατολισμός» ήταν η επιλογή των κυρίαρχων τάξεων για να πλουτίζουν και να διατηρούν την εξουσία τους. Μήπως ήρθε η ώρα να τα αμφισβητήσουμε όλα αυτά, έστω και τώρα, μετά το δραματικό γεγονός της χρεοκοπίας του ελληνικού λαού; Μήπως ήρθε η ώρα να συγκροτήσουμε ένα μεγάλο κίνημα ρήξης με την ΕΕ και το ευρώ; Ρήξη για να φτιάξουμε μια κοινωνία όπου θα έχουν προτεραιότητα οι ανάγκες των εργαζομένων, όχι για να συνεχίσουν να κοιμούνται και να κυβερνούν οι πλουτοκράτες, αλλά αυτή τη φορά χωρίς τις ευρωπαϊκές πλάτες, χωρίς τον ευρωπαϊκό μανδύα. Δεν θέλουμε μια Ελλάδα των «εθνικά σκεπτόμενων καπιταλιστών», θέλουμε μια Ελλάδα των εργαζομένων. Εξάλλου σε κάθε χώρα -και στην Ελλάδα- υπάρχουν δύο χώρες, υπάρχουν δύο «πατρίδες»... Η «πατρίδα» των αφεντικών και η «πατρίδα» των εργαζομένων. Εμείς είμαστε με τη δεύτερη. Συνεπώς, δεν μας βρίσκει σύμφωνους η λανθασμένη αντίληψη: όλοι οι Έλληνες μαζί ενάντια στους κακούς ξένους (Ευρωπαίους, Γερμανούς, Μέρκελ-Σόιμπλε κ.ο.κ). Η Τρόικα και τα ντόπια αφεντικά είναι σε κοινό μέτωπο, είναι μαζί μια φωνή και μια γροθιά. Ταυτόχρονα με την ΕΕ πρέπει να έρθουμε σε ρήξη με την κοινωνία της ανισότητας, της εκμετάλλευσης, της αδικίας, του καπιταλισμό δηλαδή.

Βαρεθήκαμε τους ευρωμονόδρομους, τις υποχρεώσεις στους εταίρους, το «καλό» της εθνικής οικονομίας, τα ιερά και τα όσια των κερδών του κεφαλαίου. Μπροστά πρέπει να μπου τα εργατικά συμφέροντα.

Οργάνωση και αντίσταση στους χώρους δουλειάς

Μας προβληματίζει τέλος συνάδελφοι το πώς μπορούμε να οργανώσουμε την αντίσταση απέναντι στα αφεντικά και την αλληλεγγύη ανάμεσά μας. Στους χώρους δουλειάς η κατάσταση δεν βελτιώνεται· χειροτερεύει. Οι εργοδότες δεν φαίνεται να έχουν τρομάξει

από τα νομοσχέδια που ετοιμάζει (ή δεν ετοιμάζει) η κυβέρνηση. Ο φόβος της απόλυσης, το πετσόκομμα των δικαιωμάτων, η καταβάρθρωση των μισθών κυριαρχούν. Η ακρίβεια στο κόστος ζωής, η διάλυση των κοινωνικών υπηρεσιών, η υποβάθμιση συνολικά της ζωής μας επιτείνονται. Μήπως πρέπει να πάρουμε τις τύχες μας στα χέρια μας; Μήπως μέσα και έξω από τους χώρους δουλειάς πρέπει να χτίσουμε δομές αγώνα και αλληλοϋποστήριξης;

Οι ήττες που δεχτήκαμε τα προηγούμενα χρόνια έσπειραν την απογοήτευση, την ανασφάλεια, την αίσθηση της αδυναμίας. Οι μνημονιακοί νόμοι –παρά τις αντιδράσεις– πέρασαν και διέλυσαν τις εργασιακές σχέσεις και τα εργασιακά δικαιώματα. Τα πάντα ανατράπηκαν προς το χειρότερο. Αυτό οδήγησε στην αποδυνάμωση και την απομαζικοποίηση των σωματείων. Οι εργαζόμενοι πρέπει να βρούμε τη θέληση και το κουράγιο να ξανασηκωθούμε όρθιοι. Να στηρίξουμε ο συνάδελφος το συνάδελφο, να πούμε όχι στην αυθαιρεσία του εργοδότη και των διευθυντάδων.

Σε όλους τους χώρους δουλειάς να φτιάξουμε «υπόγεια» δίκτυα συναδελφικότητας και αγώνα. Να αντιδράσουμε προσεκτικά και οργανωμένα. Ο συσχετισμός δύναμης είναι προς όφελος των εργοδοτών. Αυτό όμως μπορεί να αλλάξει. Ένα είναι το όπλο μας: η ενότητα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όλοι οι συνάδελφοι είμαστε από την ίδια πλευρά. Αντίθετα, η εργοδοσία έχει συμφέρον να μας κρατάει υποταγμένους και διαιρεμένους. Όποτε καταφέραμε να ενωθούμε και να διεκδικήσουμε συλλογικά, αποσπάσαμε και νίκες. Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να συνεχίσουμε.

Στον κλάδο μας το σωματείο, ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής (ΣΥΒΧΑ), έχει δώσει και δίνει αρκετούς αγώνες. Όμως, η απομαζικοποίηση και η αποδυνάμωση έχει πλήξει και το δικό μας σωματείο. Αυτό είναι κακή συνθήκη για να μπορέσουμε να αντισταθούμε αποτελεσματικά. Τώρα χρειάζεται επανασυσπείρωση στο Σύλλογο. Όλοι οι συνάδελφοι/ισσες πρέπει να γίνουν μέλη του Συλλόγου. Δρομολογούνται ήδη οι διαδικασίες για την επέκταση του Συλλόγου και στο χώρο των Ψηφιακών Ειδών (Καταστατική Συνέλευση). Όλοι οι συνάδελφοι χρειάζεται και να γίνουν μέλη και να πάρουν μέρος στη ζωή του Συλλόγου. Ο καθένας και η καθεμία έχει λόγο για το τι πρέπει να παλέψουμε και το πώς. Αν δεν συμμετέχουμε στο Σύλλογο και αναθέσουμε σε κάποιους «ειδικούς» να χειριστούν τις υποθέσεις μας και αναποτελεσματικότητα θα υπάρχει και η γραφειοκρατικοποίηση αυτών που τρέχουν και ασχολούνται θα επέλθει. Αν δεν συμμετέχουμε στο Σύλλογο, αυτοί που δραστηριοποιούνται δεν θα έχουν την απαραίτητη εικόνα για την πραγματικότητα του κλάδου και των διαθέσεων των συναδέλφων. Θα ξεκοπούν και θα «φύγουν μπροστά». Τα σωματεία χωρίς τη συμμετοχή των συναδέλφων δεν μπορούν να λειτουργήσουν. Αν λειτουργήσουν με ηγέτες, με ειδικούς, με πρωτοπόρους, με λίγους αποφασισμένους, το

παιχνίδι είναι χαμένο. Οι εργοδότες θα κυριαρχούν.

Συνάδελφε/-ισσα, έχεις ανάγκη το Σύλλογο και ο Σύλλογος έχει ανάγκη εσένα. Η Πρωτοβουλία Συναδέλφων θέλει να ανοίξει τη συζήτηση και να ακούσει τους δικούς σου προβληματισμούς. Θέλει επίσης να οργανώσει την αντίσταση και την αλληλεγγύη. Έλα σε επαφή μαζί μας. Μίλησε στους συναδέλφους και στις συναδέλφισσές σου στη δουλειά. Έχουν και αυτοί τις ίδιες αγωνίες με σένα, με όλους μας.

Σε καλούμε σε συνάντηση-συζήτηση την Κυριακή 10 Μάη στις 11.00 π.μ. στα γραφεία του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου Χάρτου Αττικής (Μεσολογγίου & Λόντου 6 στα Εξάρχεια... Η Λόντου είναι ένα δρομάκι παράλληλο στη Σόλωνος στο ύψος του 116)

Για επικοινωνία: prwtsynadelfwn@yahoo.gr